

Prolog

V Šesté oblasti neúprosný proud řeky, která Smrtí protékala, zpomaloval a bezmála se zastavoval. Bylo to přirozené shromaždiště Mrtvých, kteří doufali, že už nepůjdou dál, i těch, kteří se snažili pěti oblastmi a branami prodrat zase zpátky do světa živých.

Mezi těmi spoustami Mrtvých, kteří čekali, hladověli a bojovali s nutkáním pokračovat hlouběji do Smrti, byli dva *živí* lidé. Samozřejmě nekromanti, protože nikdo jiný, kdo byl ještě naživu, tam být nemohl. Naživu alespoň pro tuto chvíli, neboť neopatrní nekromanti, kteří do Smrti zašli hlouběji, než jim jejich vědomosti a síla dovolovaly, představovali pro vyšší Mrtvé, plížící se oblastí a neustále dychtící strávit každíčký kousek Života, který by jim pomohl v jejich zoufalé touze opět žít, zvláštní kořist.

Ale v tomto případě se vyšší Mrtví drželi pěkně zpátky, protože věděli, že tyhle dvě ženy jsou nekromantky nanejvýš nezvyklé. Obě na sobě měly bandalíry obsahující sedm zvonců, nekromantských nástrojů moci, prodchnutých Volnou magií,

jenže rukojeti jejich zvonců nebyly z ebenu, ale z mahagonu a stříbrná zvonovina se hemžila zářivými Výsadními znaky.

Už to samo o sobě prozrazovalo, co jsou ženy zač, a jejich oděv to ještě potvrzoval: vyztužené kabátce ušité z množství překrývajících se plátek materiálu označovaného jako gethre a přes tuto zbroj přehozené pláště. Jedna měla plášť tmavomodrý, posetý spoustou stříbrných klíčků, na plášti té druhé byly rovněž stříbrné klíčky na modrém pozadí, které se střídaly se zlatými hvězdami v poli zeleném.

Stříbrné klíče představovaly heraldický znak Abhorsena, nepřitele a Nemesis všech Mrtvých, a toto byla Abhorsenka Sabriel, padesátá třetí z této rodové linie. A s sebou měla i svou učednici Lirael, Abhorsenku čekatelku, která nosila i clayrské hvězdy prozrazující její jedinečné dědictví: nebyla jen Abhorsenka, ale také Pamětnice, která dokázala nahlížet daleko do minulosti, stejně jako Clayry do budoucnosti.

„Utekla před námi,“ řekla Sabriel, zatímco šedivou, pochmurnou řeku přejížděla pohledem. Cítila přítomnost Mrtvých; mnozí z nich číhali pod vodou a doufali, že uniknou její pozornosti. Ale všechno to byly nižší bytosti než ta, kterou Sabriel s Lirael lovily. Byl to dlouhý a vyčerpávající lov. Malé bytosti, zoufale šátrající kolem sebe, časem zeslábnou a postoupí dál, aniž by bylo nutné zasahovat.

„Víš jistě, že to byla Chlora s Maskou?“ zeptala se Lirael. Rozhlížela se ostražitěji než Sabriel. Do Smrti teď vstoupila pojeđenácté a takhle daleko zašla teprve podruhé, i když jednou došla opravdu hodně daleko: až na hranici Deváté brány. Byla opravdu velmi vděčná, že má Sabriel po boku, ale přesto nedokázala úplně potlačit pocit obrovské ztráty. Když Šestou oblastí procházela posledně, doprovázela ji její veliká kamarádka Nezbedná Fenka, která mladé ženě dodávala ohromný klid a sílu.

Jenže Fenka navždy zmizela.

Lirael dosud cítila bolest z její ztráty a myšlenky na ony strašlivé, pochmurné dny, které spoutání Orannise následovaly, poletovaly stále na dosah. Jediná trochu povzbudivá zpráva z té doby pocházela od Nicholase Sayrea, který jí vyprávěl, jak ho Fenka z té samé chladné řeky poslala zpět, i když byl na samotné hranici Života. Lirael by si o tom s Nicholasem ráda promluvila víc, zvláště jestli neviděl, kterým směrem se Fenka vydala, a držela se naděje, že k poslední bráně se to prohnané psisko nepustilo.

Ve skutečnosti by Lirael Nicka obecně ráda vídala častěji, protože patřil k té hrstce lidí, které zatím potkala a okamžitě si je oblíbila a cítila s nimi jakési nevyřčené spojení – nebo alespoň možnost něčeho takového.

Jenže Nick byl také pryč. Přežil, Výsadě díky. Ale vrátil se na území Ancelstierre daleko na jih od Zdi, aby unikl zhoubné magii Starého království. Potřeboval utéci odkazu jak Volné, tak Výsadní magie, aby mohl žít normální život, říkala si Lirael.

Musí na něj zapomenout.

„Určitě to byla Chlorr,“ odvětila Sabriel a znovu upoutala Liraelinu pozornost, která se na okamžik zatoulala. Starší žena nadržila nos. „Časem se naučíš rozlišovat různé typy Mrtvých a jednotlivců, kteří jsou natolik silní, aby si vysloužili označení vyšší Mrtví. Podle mě to teď cítíš.“

„Ano...,“ připustila Lirael.

Byla pravda, že cítila Mrtvé všude kolem – oním podivným smyslem, o němž po většinu života netušila, že ho má. Přimhouřila oči a pokoušela se ty rozdílné pocity roztrždit, poněvadž tento smysl představoval cosi mimo zrak, sluch, hmat i čich, zároveň ale z toho všeho čerpal. Mezi všemi těmi Mrtvými kolem nich byl náznak něčeho mocnějšího, ale byla to jen vytrácející se stopa, připomínající vůni kouře ohně, který už před nějakou dobu vyhasl.

„Nezašla Chlorr hlouběji do Smrti?“ chtěla vědět Lirael. Doufala, že slabý záchvěv v jejím hlase není slyšet. Pokud bylo tře-

ba jít dál, nebyla na to moc připravena. Takže doufala, že to nutné není.

„Ne,“ odvětila Sabriel. „Myslím, že na nás byla moc rychlá, uhnula stranou a pak se vrátila do Života. Ale aby to dokázala...“

Odmlčela se a opět se rozhlédla, soustředěna na sice klidnou, ale přesto zrádnou řeku. Lirael ji pozorovala a opět zaslala, že slavná Abhorsenka, královna Starého království a námět tolika příběhů, které se již stávaly legendami, je zároveň její poměrně nedávno objevená nevlastní sestra. O dvacet let starší nevlastní sestra, ačkoli Lirael připadalo, že po událostech uplynulého léta už sama tak mladá není.

„Aby to Chlorr dokázala,“ zopakovala Sabriel, „musí být ukotvena v Životě.“

„Ukotvena v Životě?“ zeptala se Lirael polekaně. Dokud ji Sabriel fyzicky nezlikvidovala, Chlorr s Maskou byla prastará nekromantka. Ale místo aby odešla za Devátou bránu, stala se Chlorr velmi mocnou vyšší Mrtvou, stvořením z ohně a stínu, které nepotřebovalo ve světě živých obývat žádné tělo.

„Zničila jsem podobu, kterou nosila,“ řekla Sabriel. „Ale už tehdy jsem měla pochybnosti. Byla hodně stará, stovky let. Cítila jsem její stárí jako strašlivou tíhu v mnohem mladší kůži...“

Umlkla, zatočila se v kruhu a s přimhouřenýma očima zavětřila. Lirael se také rozhlédla a zaposlouchala do tichých zvuků pohybu v řece - zvuků, které by spěchající proud normálně přehlušil.

„Jsou různé způsoby, jak život prodloužit,“ pokračovala Sabriel po chvíli. „Na úvahy o tom, který z nich použila ona, jsem měla moc práce, a té ještě přibylo, jak víš. Ale teď si myslím, že musela být spojena s nějakou kotvou v Životě. Proto mé zvonce úplně neposlechla a nezemřela konečnou smrtí.“

„Ale jak...,“ zakoktala Lirael. „Jak by to dokázala?“

„Existuje několik metod a všechny jsou odporné,“ přemítala Sabriel. „Možná... musím ti vyprávět, jak to provedl Kerrigor,

a v *Knize mrtvých* jsou pasáže, kde se o tom mluví, i když tobě se ty stránky možná neukážou. Kniha má jako vždy svoje vlastní představy o tom, kdy je čtenář připraven...“

„To rozhodně má,“ souhlasila Lirael, kterou navzdory značné obeznámenosti s magickými texty z dob, kdy byla knihovnicí, stále zneklidňovalo, že obsah onoho podivného tlustospisu není nikdy stejný, a že když ho čte, často cítí stejný až do morku kostí pronikající chlad, jaký v tuto chvíli cítila v řece.

Lirael mluvila pomalu, stále zpola soustředěna na svůj smysl pro Smrt a Mrtvé. Něco se dělo, vnímala nepatrné pohyby, připomínají smetí pohupující se na vlnách... trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, že se desítky a desítky nižších Mrtvých shromažďují a shlukují, aby vytvořily vojsko.

„V příhodnou chvíli to budeme muset zjistit, ale samotná Chlorr není to nejdůležitější,“ upozornila Sabriel. „Ne, když je teď Orannis opět spoután, a za předpokladu, že Chlorr zůstane na severu. Jsou i jiné, naléhavější problémy. A řekla bych, že některé už jsou na dosah.“

Sabriel povolila řemínek, jenž udržoval její oblíbený zvonec v bandalíru němý, a prsty sevřela srdce stříbrného zvonce; na ruku jí z něj proudily zářivé znaky Výsady. Zvláště se pousmála. „Myslím, že Chlorr nám tu nechala nějaké překvapení, možná dokonce i nějakou léčku. Je zajímavé, že se jí ty nižší bytosti bojí víc než nás. Tohle jejich stanovisko musíme upravit.“

Lirael jen tak tak stačila tasit meč a vytáhnout zvonec dřív, než Mrtví zaútočili – hlavně proto, že její pravá ruka byla pomalá. Nová ruka, kterou jí za pomoci zručné práce s kovem a značného množství Výsadní magie vyrobil Sameth, nebyla ještě dokonalá.

Do útoku se zdráhavě vydalo přes sedmdesát Mrtvých tvorů. Většinou byli pokřivení a znetvoření příliš dlouhým pobytem ve Smrti, svoji původní podobu již dávno ztratili a jejich du-

chovní těla si nedokázala udržet byt' jen matně lidský tvar. Někteří byli sražení, jako by je byl někdo natlačil do nějaké ohavné nádoby, jiní zase protažení do délky. Měli příliš mnoho zubů a pozměněné čelisti, místo nehtů drápy nebo zuby. V důlcích, kde kdysi mívali oči, jim plál rudý oheň, který jim odkapával z přespříliš rozevřených prerostlých tlam.

Blížili se hopsáním a přískoky, rychlými výpady a kličkováním, a jak jim pouhé počty jejich druhů dodávaly naději, jejich odvahy narůstala. Začali vrčet, slintat a vriskat, protože si mysleli, že tentokrát si možná pochutnají na Životě!

Ale když se zástup Mrtvých konečně vrhl vpřed, Sabriel zazvonila nad hlavou plynulým, osmičku popisujícím pohybem na Saranet. Všechny ty obscénní zvuky Mrtvých přehlušil čistý velitelský tón zvonce a Abhorsenka zároveň promluvila. Nekřičela, ale mluvila pevně, snad jako k dítěti nebo ke koni. Její slova podpírala neúprosná vůle a síla zvonu.

„Stůjte.“

Útok zakolísal a zastavil se. Mrtví tvorové klopytali jeden přes druhého, když ti bližší podlehlí nutkání zvonce jako první. Jejich křik utichl, hlasy znejistěly. Dokonce i jejich divoké oči pohasly, zklidněny silou Saranetu v Abhorsenčině ruce.

Sabriel Saranet přetočila a chytila ho za srdce, aby zvonec utišila. Jeho hlas však přetrvával jako dlouhá, nepřetržitá ozvěna a Mrtví se nehýbali.

„Dobře,“ všimla si Sabriel zvonu, který držela mladší žena. „Kibet. Ten správný zvonec ti často skočí do ruky nehledán. Pošli je dál, ke konečné smrti.“

Lirael přikývla a zazvonila na Kibet, Společníci na cestě, živý, skotačivý zvonec, tak dychtivý se rozeznít, že se musela snažit, aby na něj zvonila správně a nenechala se jím sama unést. A musela se obrnit – jako teď pokaždé –, poněvadž v každickém zazvonění zaslechla vzpomínku na radostný štěkot Fenky potěšené vyhlídkou na procházku.

Mrtví začali pod Kibetiným kouzlem štkát a sténat a pak se jako jeden otočili a belhali se pryč. Lirael nechala zvonec zvonit a Mrtví se rozběhli, začali poskakovat a hopsat a pomalu se pohybovat ve velikém kruhu, úděsné parodii na venkovský tanec předváděný příšerami.

Dlouhý průvod Mrtvých, vynucený Kibet, prošel v postupně se zmenšujícím kruhu dvakrát kolem dokola, potřetí se pod nimi s obrovským řevem otevřela Šestá brána a vtáhla je dovnitř a dál, aby se už nikdy nevrátili.

První kapitola
Nepravděpodobný posel
před branami
most na Zelené, severní pevnost

Zima na severu, za hranicemi Starého království, byla tuhá. Kočovní rody, které obývaly tamní step, opouštěly náhorní plošinu a vyhledávaly nižší oblasti, ještě než začal padat sníh. Existoval však jeden kmen, který bez ohledu na roční období tak daleko neputoval. Žil v horách na severozápadě, za stepí, na koních nejezdil ani je nechoval v úctě, ovšem když se naskytla příležitost, jedl je.

Tyto horaly bylo možno od ostatních klanů snadno rozlišit, protože nenosili dlouhé tuniky s rozparkem a hedvábné šerpy svých kočovných bratranců. Místo toho dávali přednost kazajkám a kalhotám z různobarevných kozích kůží, sešitých tlustou červenou nití, a huňatým pláštům z kožešiny *athasků*, obrovských koček, které se na vrcholech hor potulovaly a které daly klanu jméno. Na svatby, slavnosti i na svou vlastní pohřební hranici si brali těžké náramky a náušnice, zhotovené z naplaveného zlata ze svých horských řek.

Potkat některého z nich vůbec mimo jejich hory, natožpak stovky mil na jih a na východ, bylo neobvyklé, takže stráže u brány pevnosti posádky, která střežila most přes řeku Zelenou na severním břehu, byly pochopitelně jak zvědavé, tak obezřetné, když se jedna taková v kožichu zabalená a kozími kůžemi a rudou nití posítá kočovnice jednoho jarního odpoledne zničehonic zjevila z vířící mokré chumelenice, zavolala na ně a žádala o povolení přejít přes most do Starého království.

„Nejsi obchodnice,“ houkl dolů mladší strážný, který si předtím položil kuši na cimbuří, připraven ji popadnout a vystřelit. „A na přejití mostu tedy nemáš právo.“

„Jsem posel!“ křikla kočovnice. Byla ještě mladší než onen mladý strážný, krutých zim své domoviny zatím spatřila jen šestnáct nebo sedmnáct. Měla lesklou pleť, snědou jako žalud, černé vlasy, zapletené v cop, několikrát obtočený kolem hlavy jako korunu, a v tmavých očích prosebný výraz. „Dožadují se práva poselství!“

„Co to je, Haral?“ otázal se mladší strážný tiše starší strážné. U mostní posádky byl teprve jedenáct měsíců, ale Haral byla ostřílená veteránka. Sloužila už šestadvacet let, už od oněch zlých časů, než král Prubíř a Abhorsenka Sabriel obnovili ve Starém království řád. Před obnovou řádu představoval most a jeho pevnosti na severním a jižním břehu i bašta uprostřed řeky prakticky hrad, který byl neustále v obležení. O té doby tu bylo mnohem klidněji, přestože loni v létě došlo na jihu k velikým nepokojům.

„Kmeny poskytují poslům imunitu před napadením, nevraživostí a podobně,“ vysvětlovala Haral. Pohlédla dolů na toho nezvyklého – a nezvykle půvabného – posla a pomyslela si, že je opravdu dobře, že tu není mladší strážný sám. Lidé, kteří chtěli most přejít, nebyli vždy tím, čím se zdáli být. Nebo to ve skutečnosti lidé vůbec nebyli, tedy až na svou vnější podobu. „Ale nevěděla jsem, že se tím zvykem řídí i horalé. Ty jsem zatím vi-

děla jen párkrát, a to byli obchodníci, kteří se vraceli domů na sever.“

„Pro koho to poselství je?“ zavolal mladší strážný. Jmenoval se Arosin, ale všichni mu říkali prostě Aron.

„Musím ti to říct?“ zeptala se mladá kočovnice. Byla to zvláštní otázka, vyřčená, jako by si dívka nebyla jista příslušnou etiketou nebo prostě nebyla zvyklá na jednání s jinými lidmi.

„Byl by to začátek,“ odvětil Aron. Pohlédl na Haral, protože vy cítil, jak se náhle napřímila. Mžourala do padajícího sněhu a dívala se do dálky, nikoli na kočovnici dole.

„Měla jsem za to, že jsem zahlédla nějaký pohyb,“ řekla Haral. Odepnula od opasku dalekohled, roztáhla ho a přidržela si ho u oka. Že se jedna kočovnice objeví skoro u brány, se dalo svést na sních a vytrácející se světlo, ale pokud by se jich tak blízko dostalo víc, šlo by o zanedbání povinností.

„Tak pro koho je to poselství?“ chtěl vědět Aron. Usmál se dolů na dívku z hor, protože se mu napohled líbila a nemohl si pomoci. „A jak se jmenuješ?“

„Poselství je pro čarodějnice, které žijí v ledu a vidí, co se má stát,“ odpověděla zdráhavě kočovná horalka. „A moje jméno... vlastně ani žádné nemám.“

„Nějak ti říkat musejí,“ namítl Aron. Znovu pohlédl na Haral, která už dalekohled spustila, ale stále přimhouřenýma očima pátrala v dáli. Rozchumelilo se ještě víc, světlo pohasínalo a viditelnost se snižovala.

„Někteří mi říkají Bjet,“ odpověděla kočovnice a koutkem úst jí cukl nepatrný náznak úsměvu – známka milé vzpomínky. „Můžeš mě teď pustit dovnitř?“

„Nejspíš...,“ začal Aron, ale zarazil se, když mu Haral položila ruku na rameno a ukázala dalekohledem.

Z vířícího sněhu a padající tmy se vynořily tři postavy. Dvě z nich seděly na koňském hřbetě: kočovníci, oděni v typické dlouhé tuniky z šedé a černé vlny, na bocích prostřižené kvůli

jízdě na koni a v pase přepásané pestrobarevnými hedvábnými šerpami.

Ale nebyli to kočovníci obyčejní. Jeden byl šaman se stříbrným kruhem kolem krku, od kterého vedl řetízek postříbrného kovu do ruky druhého nomáda, šamanovy hlídačky.

I bez pohledu na kruh na krku a ten stříbrný řetěz Haral a Aron okamžitě věděli, kdo... nebo co... ti kočovníci jsou, protože ten třetí z nich neseděl na koni a nebyl to ani člověk.

Byl to divnodřev, stvoření z hrubě přitesaného a pospojovaného železného dřeva, dvakrát vyšší než koně, jehož velké deformované oči začínaly zářit horkým rudým ohněm, známkou toho, že šaman volnomagického tvora, kterého uvnitř volně spojených polen uvěznil, pohání k činnosti. Divnodřevové nepředstavovali tak strašlivého nepřítele jako ostatní volnomagické tvory – například přízrační chodci, jejichž těla byla vytesána z kamene -, neboť nebyli obyčejnými zbraněmi tak úplně nezranitelní. Přesto byli velmi obávaní. A kdo ví, jaké další služebníky či schopnosti mohl šaman mít?

„Stráž! Poplach! Poplach!“ zaburácela Haral, která se otočila k centrální věži a přiložila si ruce k ústům. Za pár vteřin jí odpovědělo troubení rohu vysoko nad nimi, jež se po dalších čtyřech či pěti vteřinách zopakovalo z tvrze uprostřed řeky, ve sněhu neviditelné, a pak znovu z větší dálky od hradu na jižním břehu.

„Pusťte mě dovnitř!“ vykřikla kočovná horalka naléhavě, zatímco se ohlížela přes rameno. Divnodřev teď kráčel před oběma kočovníky, natahoval dlouhé, kořeny připomínající nohy, chtivé ruce měl kvůli rovnováze vytrčené dopředu a z očí a tlamy mu jako hořící slzy a sliny vytékal podivný plamen.

Šaman seděl na svém koni zcela nehybně, v hlubokém soustředění. Vyžadovalo obrovské úsilí zabránit volnomagickému duchu jakéhokoli druhu, aby se obrátil proti svému pánu – pánu, který byl sám ovládán chytře pospojovaným škrticím kruhem

zářivého stříbra, který mohl hlídač utáhnout, kdyby se šaman pokusil své výtvary obrátit proti svým vlastním lidem nebo se snažil naplnit svoje vlastní plány.

Ovšem vypadalo to, že tato konkrétní hlídačka se toho, že by se její kouzelník obrátil, příliš neobává, neboť si řetěz uvázala kolem hrušky sedla a přichystala si luk, přestože byla ještě dost daleko z dostřelu – zvláště když vytrvale padal mokrá sněh. Jakmile se hlídačka na dostřel dostane, bude mít pouze dvě tři dobré rány, než se jí namočí tětíva. A možná jen jedinou.

„Dovnitř tě pustit nemůžeme!“ zavolal dolů Aron. Zvedl svoji kuší. „Nepřátelé na dohled!“

„Ale ti jdou po mně!“

„Jenže to my nevíme,“ zahulákala Haral. „Mohl by to být trik, který nás má přimět otevřít bránu. Říkala jsi, že jsi posel. Nechají tě být.“

„Ne, nenechají!“ vykřikla Bjet. Z pouzdra na zádech vyndala vlastní luk a z toulce u pasu vytáhla podivný šíp. Jeho hrot byl chráněn pevně uvázaným koženým krytem. Bjet si levou rukou luk i šíp přidržela, rozvázala šňůrky krytu, sundala ho a odhalila šípovou hlavici z tmavého skla, která jiskřila skrytým ohněm a z hrotu jí stoupal slabý proužek bílého kouře.

S ním se objevil i nepříjemný kyselý puch, tak silný, že nozdry strážných na hradbách zasáhl bezmála okamžitě.

„Volná magie!“ zařval Aron. Jediným hbitým pohybem pozvedl kuší a vystřelil přímo dolů. Jen díky tomu, že Haral do kuše znenadání shora plácla rukou, minula šipka břicho kočovnice; přesto jí ale projela nohou hned nad kotníkem a sněh najednou potřísnila krev.

Bjet se rychle ohlédla a spatřila Haral, která Aronovi bránila přichystat si další šipku. Bjet pevně zařala zuby, aby se proti bolesti v noze obrnila, a otočila se zpět čelem k divnodřevovi. Ten se na svých hrubě přitesaných nohou vztyčil, řítil se vpřed dobrých sto kroků před šamanem a neustále zrychloval. Oči mu

zářily jako čerstvě zažehnuté smolové pochodně a z rozšiřující se praskliny v hlavě, která mu sloužila jako tlama, burácivě šlehaly obrovské dlouhé plameny.

Bjet jedním plynulým pohybem natáhla luk a pustila tětivu. Třpytící se skleněný šíp vylétl jako jiskra z letního táborového ohně a zasáhl divnodřeva přímo do trupu. Zprvu se zdálo, že šíp žádnou škodu nenadělal, ale pak se tvor zapotácel, udělal tři klopytavé kroky a ztuhl na místě. Najednou připomínal spíše podivně přitesaný strom než děsivou stvůru. Plameny v jeho očích pohasly, uvnitř se místo rudé zableskla bílá a pak celé tvorovo tělo vzplálo. Z ohně pohlcujícího padající sníh stoupal široký vír temného dýmu.

Šaman v dále zavřeštl – byl to výkřik naplněný stejně tak vztekem jako strachem.

„Volná magie!“ zasupěl Aron. Zápasil s Haral. Ta měla potíže ho udržet, dokud mu nenasadila páku a násilím ho nedostala za cimbuří. „Je to čarodějnice.“

„Ne, ne, chlapče,“ odvětila Haral klidně. „To byl šíp z přízračného skla. Jistě, Volná magie to je, ale spoutaná a dá se použít jen jednou. Jsou velmi vzácné a kočovníci si jich cení, protože jsou to jediné zbraně schopné zabít šamana nebo jeden z jeho výtvorů, které mají.“

„Ale stejně by to mohla být...“

„To si nemyslím,“ odušila Haral. Po schodech teď nahoru dusala plná hlídka, do minuty se na hradbách rozmístí dva tucty strážných. „Ale jeden z mostmistrových pobočníků ji může podrobit zkoušce Výsadní magií. Jestli je opravdu z hor a má nějakou zprávu pro Clayry, musíme to vědět.“

„Pro Clayry?“ divil se Aron. „Aha, ty čarodějnice v ledu, co vidí...“

„Víc než ty,“ přerušila ho Haral. „Můžu tě už pustit?“

Aron přikývl a uvolnil se. Haral povolila sevření, rychle se napřímila a pohlédla přes hradby.

Bjet nebylo vidět. Divnodřev zběsile hořel a vypouštěl k nebi veliký rozvlněný sloup dusivého černého kouře. Šaman i jeho hlídačka se váleli na zasněžené zemi, oba mrtví, s docela obyčejnými šípky v očích, což v tomto dokonávajícím světle svědčilo o nesrovnatelném střeleckém umění. Jejich osvobození koně prchali, vyplašeni krví a náhlou smrtí.

„Kam šla?“ zajímalo Arona.

„Moc daleko asi ne,“ odvětila zasmušile Haral a pozorně si prohlížela zemi. Na sněhu tam byla stopa krve velká jako její dlaň a kus odsud se táhly cákance, připomínající poztrácené jasně rudé mince, které mířily ke břehu řeky.